Ч. 113. Львів, второк 11. липня 1922. Почтову належність оплачено гуртом. Рік I.

ГРОМАДСЬКИЙ ВІСТНИК

Виходить о годині 7. рано.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 1200 М ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів, Швайцарії 5 фр. шв., Німеччині 100 марок, Чехословаччині 30 корон ч., Болгарії 60 левів, Румунії 50 лей, Австрії 3000 корон. Зміна адреси 80 марок польських.

ОГОЛОШЕННЯ: Рядок дрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення" 75 М., в „Надісланім", в „Оповістках" і некрольоги 150 М. Між новинками і в редакційній части 200 М., на першій стороні 300 М. За дрібні оголошення 20 М від слова; товстим друком подвійно. В неділі і свята 50% дорозче.

Один прим. 50 Мкп.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10

Prezydjum Dyrekcji policji we Lwowie.

L. 2757/22. pr.

We Lwowie, dnia 5 lipca 1922.

Do
Szanownej Redakcji Czasopisma „Hromadskij Wistnyk" do rąk P. Oleksy Kuźmy odpowiedzialnego redaktora
we Lwowie, Rynek l. 10.

Mimo ostrzeżenia z dnia 7. maja 1922. L. 1976|pr. kierunek czasopisma „Hrom Wistnyk" o ile chodzi o ustosunkowanie się do Rządu i społeczeństwa polskiego nie uległ żadnej zasadniczej zmianie Swiadczą o tem, nie tylko konfiskaty Nr. 64, 66 70, 72, 73, 79 zarządzone z powodu artykułów o treści zawierającej znamiona zbrodni z § 65. u. k. ale także dobór innych artykułów, notatek i korespondencji mających na celu choćby przynajmniej przez analogię wywołać uczucie nienawiści do narodu polskiego i wpoić w czytelników przekonanie o tymczasowości polskich rządów i konieczności ich usunięcia. Taki stan rzeczy, wywołujący podniecenie umysłów w szerokich warstwach obu narodów tę część kraju zamieszkujących, nie może być ze względu na spokój i bezpieczeństwo publiczne nadal tolerowany.

Wobec tego zwracam uwagę Pana Redaktora po raz drugi i ostatni, że o ile antypaństwowy podburzający i wrogi dla Państwa Polskiego kierunek czasopisma nie zostanie zaniechany, będą władze zniewolone zastosować środki przewidziane w § 7. ustawy z 5. maja 1869 Dz. u. p. Nr. 66.

Dyrektor Policji
Kreiner w. z.

Французький капіталізм і Сх. Галичина.

„Journal des Finances" орган французьких капіталістів і очевидно репрезентуючий правий політичний напрям, пише з приводу відомої читачам статті д-ра Степана Витвицького, голови делегації ЗУНР, на мирову конференцію, поміщеної в квітни ц. р. в „L' Europe Nouvelle" — ось що:

„В хвилі, коли ми ладимось покористуватися першим пробудженням активности, яка виявиться на біржі, щоби піднести курс нафтових вартостей, називаних загально польськими або галицькими, не буде без пожитку пригадати, що не тільки трудно означити з промислової точки погляду дійсне положення нафтових підприємств, — але й умови їх істновання зависимі — здається — в головному від політичного питання, а саме питання про політичне становище Східної Галичини.

„З приводу свого етнічного характеру той край не вспів ще досі одержати дефінітивного політичного статута. Як виясняв недавно п. Степан Витвицький в „L' Europe Nouvelle", після уконституовання в р. 1918. независимої держави галицькими Українцями, які репрезентують 64 прц. населення, вона була заатакована Поляками, що на основі постанови мирової конференції з 25. червня 1919. окупували всю територію краю. Але заняття краю не мало бути дефінітивне і договором в Сен Жермен з вересня 1919. перенесено суверенність над Східною Галичиною з Австрії не на Польщу, але на головні союзні і заприязнені держави.

Так виглядає справа і досі нема ніякого рішення, здається з приводу ворожого відношення Англії до Польщі: льондонське правительство не дивилося приязним оком на дефінітивне прилучення Східної Галичини до Польщі. Теперішна границя проведена відповідно етнографічним межам лінією Керзона. І коли Польща покликується на риський договір, який признає їй території, що їх Польща пожадає, — то Українці уважають його неважним, не без слушности безсумнівно, бо тим договором розпоряджено територією остаючою під суверенністю, принайменше номінальною, союзних держав. Впрочім совіти приймили риський договір не без застереження, бо їх представник у своїй заяві визнав незалежність тоїж Східної Галичини, що є предметом стільки пожадань".

Орган французьких капіталістів, очевидно, трівожиться маревом большевизму і пише далі:

„Українці Сх. Галичини предкладають, щоби із Галичини створено незалежну державу. Не можна передбачити, що з нею сталося би. Коли би однак з огляду на неприхильність Англії до Польщі, така розвязка мала шанси перейти, треба би дуже боятися, щоби нова держава не перейшла потягнена за своїм етнічним спорідненням, на сторону України, себ-то на всякий случай совітів, як се достаточно доказує договір щойно заключений між національним українським комітетом в Парижі і совітським правительством України, договір, в якім п. Моркотун заявляє, що, хоч його комітет не поділяє комуністичних ідей, то все таки „тільки федеративний звязок між Україною і Росією вспіє забезпечити їх територіяльну інтеґральність".

Вкінці автор статті радить французьким нафтовим підприємцям у Східній Галичині, бути осторожними та знати про те, що „судьба тої країни рішучо непевна і залежить від міжнародніх переговорів, які досі не могли бути серіозно ведені по приводу конфліктів, виростаючих кождим разом, коли про справу говорено".

Українська Державна Ідеольоґія.

(Д-р Д. Донцов. Підстави нашої політики. Відень, 1921. — В. Панейко. Зєдинені Держави Східної Европи. Галичина й Україна супроти Польщі і Росії. Відень, 1922)

I.

Ми стара державна нація.

Вже в IX—XIV. вв. мали ми свою велику державу, яка в періоді найбільшої могутности займала цілу заселену тоді Східну Европу та була одною з найбільших держав світа вважалі. Її границі були: Висла і Татри — на заході, Тиса, Дунай, Чорне Море і Кавказ — на півдні, Каспійське Озеро та Волга — на сході, Фінський Залив — на півночи. В її межах лежали: Новгород Великий і Смоленськ, Люблин і Ряшів, Спішські міста, Галац (Малий Галич!), Ростов і т. д. Вона обєднувала в собі всю українську етнографічну територію та землі білоруську, московську й ин. Вона стояла у політичних, династичних та культурних звязках з цілим майже тогочасним культурним світом — з Анґлією і Францією, з Німеччиною і Римом, з Візантією, Швецією, Угорщиною і т. д. На її чолі стояли такі державні керманичі, як Володимир Великий, Ярослав Мудрий, Володимир Мономах, Галицький Осмомисл, король Данило й ин., які своїм державним розумом перевисшали нераз своїх сусідів та сучасників.

Та всеж таки державної традиції ми не маємо.

Не маємо ні державної думки, ні державної культури — взагалі: державної ідеольоґії.

Не мали її уже в 2-ій половині XII. ст.

Свідчать про це ті безконечні міжусобиці, анархія та бунти, які мали місце в останньому століттю істнування старої Української Держави над Дніпром і які в першій мірі повалили цю державу.

Не мали її і пізнійше.

Передовсім — Козаччина.

Поза нечисленними постатями, як Б. Хмельницький, Ів. Виговський, П. Дорошенко, Ів. Мазепа, П. Орлик та ще декілька — Козаччина як цілість українських державних ідеалів не мала, їх не розуміла та весь час обмежувалася тільки до самооборони перед утисками. І на самообороні (дефензиві) все й кінчилося. Повести свідому боротьбу (офензиву) за державну незалежність України Козаччина як така не спромоглася. А коли деколи в результаті самооборонної боротьби з утиском вибивалася на волю, то вдержати її через утворення своєї держави вона не зуміла. Клясичний приклад Хмельниччина і — Руїна.

XIX—XX. вв.?

Не треба перецінювати мрячних мрій Кирило-Методиївців про т. зв. всеславянську федерацію, в якій певне місце визначували й Україні, ані ясного ідеалу незалежности України галицького речника його з 1848 р. о. В. Подолинського. І одні і другий були для сучасників своїх голосами, що гомоніли на пустині, ще менш зрозумілими, ніж державні заміри козацьких провідників у XVII—XVIII. вв. — загалови Козаччини. Та в 2-ій пол. XIX. ст. український державний ідеал меркне у головах найвизначнійших навіть українських національних діячів.

І справді!

Перегляньте уважно цілу українську літературну продукцію за XIX. і поч. XX. вв. і вас переразить один безперечний факт: як далеко стояла вона від української державної ідеольоґії. Однаково: гарне письменство і наука (передовсім — історіоґрафія!), а навіть нерв життя — публіцистика. Про що не писали та над чим не дискутували в нас в останніх десятиліттях XIX-го та перших XX-го вв.! Про культурні та соціяльні питання: важні і другорядні, актуальні і несвоєчасні, свої і чужі — аж до порнографії включно.. Та про одно питання розмови в нас майже не було: про найвищий ідеал нації — про власну державу.

Та всеж таки свойого роду ідеольоґія в нас та[illegible]

Як усі [illegible] упадку стари[illegible] наших держав над Дніпром і над Дністром [illegible] вдалися головно до того, щоби зруйнувати неволю, а не щоби здобути волю (що далеко не одно і те саме, бо перше є тільки передумовою другого!), так і вся пануюча у нас ідеольоґія пересякла на скрізь неґативізмом. Наше гарне письменство і наша історіоґрафія брали теми найрадше не з часів нашої державної незалежности (IX — XIV вв.), але з часів наших змагань з окупантами наших земель (XVII ст.: Козаччина!), Вони ідеалізували напр. не її великі постати нашого минулого, що будували Українську Державу, але ті, що руйнували чужу ворожу державність на Україні.

І чиж може бути дивним, [illegible] піднісши на педесталь ідеал [illegible]

ки руйнування неволі, ми хоч і руйнували її декілька разів, то завсіди ставали безрадно над її руїнами, не вміючи здобувати собі волі.

Так уміли ми колись, у XVII ст., зруйнувати зовсім неволю польську, та не вміли забезпечитися перед іще тяжшою неволею московською... Так уміли ми в 1917 р. зруйнувати до ґрунту неволю царську, та не вміли забезпечитися перед іще тяжшою неволею большевицькою...

Так і бренять у вухах клясичні слова Бетлєна Габора про наших дідів на початку XVII ст.: „вони ненавидять рабство, та не вміють користуватися волею...“

А найвища воля це суверенність нації на своїй землі, це — національна держава.

І перша умова, щоби здобути її, це витворення серед нації культу її **суверенности — національно-державної ідеольоґії.**

Симптоми розуміння цього у нас мали ми вже і перед 1914 р. Велика війна 1914—1918 рр. поглубила значно це розуміння. Висловом того є наша еміґраційна публіцистика тих часів.

Відродження Української Держави в 1918 р. перенесло питання про українську державність зі сфери мрій і теоретичних міркувань у сферу реального життя. Та тепер показалися як на долоні наслідки браку у нас національно-державної ідеольоґії.

Та під враженням болючої лекції, яку ми знова отсе свіжо одержали, помітний в нас уже відрадний зворот під цим оглядом. Наша історіоґрафія і наша публіцистика починають чим раз більше звертати увагу на це занедбане у нас поле. Свідчать про це між иншим зазначені в горі дві свіжі книжки про українську державну ідеольоґію, авторами яких є два визначні сучасні українські публіцисти, д-р Д. Донцов і др. В. Панейко — Наддніпрянець і Галичанин.

Як вони уявляють собі українську державність та шляхи, що ведуть до її зреалізування?

(Продовження буде.)

Справа Східної Галичини.

Східна Галичина і східно-галицькі Жиди.

„Слово Польске“ (ч. 150.) довідується з добре поінформованого жерела, що представник східно-галицьких Жидів при З. О. У. Н. Р., д-р Вальдман, предложив перебуваючому під цю пору у Відні Морґентау-ови меморіял, в якім від імени східно-галицьких Жидів домагається „визнання Західно-української республики і відірвання Східної Галичини від Польщі“.

Проти виборів до польського сойму Східній Галичині.

„Хвіля“ з д. 8. липня доносить з Варшави, що на зібранню „східно-малопольських послів до польського сойму“, яке відбулося у соймовім будинку, п. Старовейскі і кс. Котуля виступили з внеском, щоби у Сх. Галичині оставити status quo і не розписувати там виборів до нового польського сойму. Як причину подали вони „побоювання, щоби розписання виборів у Сх. Галичині не відбилися відємно на сесії Союза Народів у вересні, яка м. и. є також присвячена східно галицькій справі“.

Зібрання рішило скликати ще одно засідання „східно-малопольських послів“ з президією клюбів, на якім має запасти в цій справі оконечне рішення.

Підкарпатська Україна.

Зєзва карпато руських хліборобів.

Виконавчий комітет селянської републиканської карпато - руської партії і делеґати карпато-руських партій на зїзді чесько-словацької хліборобської партії в Празі зложили окрему заяву, в якій висказують подяку чесько-словацьким хліборобам за допомогу і співучасть та вказують на необхідність тіснійшої звязи з чеськими хліборобами.

Дальше висказали вони такі окремі бажання:

Карпато-руські хлібороби просять о негайне переведення земельної реформи згідно з законом про земельну реформу. Так само необхідне прискорення переведення лісової і лугової реформи.

Шеста точка домагань вказує на необхідність доброї адміністрації в Прикарпатській Україні.

Остання точка підчеркує вірність карпато-руських хліборобів Чехословацькій републиці і прохає о охорону Прикарпатських Українців від ворожих йому елементів. (Рпр.)

Французька преса.

(Огляд за час від 1. до 24. червня 1922.)

Париж, 24. червня 1922.

Переважна частина преси стверджує, що побачення Поанкаре з Льойдом Джорджом хоч не вирівнало ріжниць в поглядах між Францією і Анґлією, то все таки довело до особистого зближення між обома керманичами европейської політики і начеркнення пляну майбутніх переговорів, котрими мають бути обняті питання близького Сходу, репарацій і Танжиру.

Гаґська конференція, позбавлена вповні політичного характеру не викликує богато інтересу в тутешній пресі, яка обмежується з дебільша до офіціяльних звідомлень.

Супроти питань внутрішної політики і сензацій дня, складні заграничні проблєми, головнож Східної Европи, сходять на другий плян в париській пресі, в якій поволи стає слідним питомий літній порі застій.

„La Tribune Juive“ з дня 19. VI. містить отсю статтю Л. Бресса, під заголовком „Східна Галичина і положення Жидів“:

Замирення европейського Сходу було одною з точок дневного порядку ґенуенської конференції. Т[illegible] живо заниманося Росією і умовами, як дати би їй щось більше як доривочну підмогу. Держави Малої Антанти показували бажання співпрацювати в сім ділі. Дві з тих держав не лише межують з Росією, але й особливо нею заінтересовані: Польща і Румунія, перша накинула большевикам рижський договір, друга забрала їм Бесарабію.

Та ще з иншого приводу сі обі держави, як рівнож і Чехословаччина заінтересовані розвязкою російської проблєми: з нею є злучене питання Східної Галичини. Ся колишня провінція Австрії є заселена, як відомо, у великій части Українцями або Малоросами, подібно як і Буковина та Угорська Русь. На основі 91. арт. сен-жерменського договору з дня 10. вересня 1919. року суверенна влада над Східною Галичиною перейшла до рук головних держав Антанти. Сі останні уповажнили Польщу окупувати військами галицьку територію, де виконувало владу національне українське правительство, утворене колишніми українськими представниками до львівського сойму і віденського парляменту. Воно і зорґанізовало збройну силу при помочи українських відділів давної армії Габсбурґів. Варшавське правительство, рішене зберегти за всяку ціну Червону Русь, де частина польської шляхти посідає свої лятіфундії, кинуло на Східну Галичину армію Галлєра, яка саме наспіла з Франції. По кількох місяцях дикої боротьби з обох сторін, правительство п. Петрушевича знайшло захист в Камінци Подільськім, а опісля у Відні, де перебуває ще й досі.

Більше як 150.000 галицьких Українців заслано і повішено. Союз Народів візвав 23. лютого 1921. Конференцію Амбасадорів поладнати справу Східної Галичини. Він наставав на се вдруге 27. вересня мин. року.

П. Стефан Витвицький, голова галицько-української делеґації на Мирову Конференцію, натякнув недавно в „L' Europe Nouvelle“, на статтю п. Позенера в „L' Europe Nouvelle“, присвячену галицькій проблємі. П. Витвицький зробив слідуючу заяву: „Щоби улекшити діло мира, галицькі Українці готові понести потрібні жертви. В їхнім проєкті, предложенім державам Антанти, вони пропонують утворення Галицької Держави вільних народів, в якій всі народности (Українці, хоч більшість, Поляки і Жиди як меншости) мали би повну політичну рівноправність, т. зн. всі ті народи мали би участь в управі краю відповідно їх чисельній силі“.

Не вперве се роблять Жидам такі обітниці опозиційні партії представників гноблених народів. Лучалося навіть, що такі обітниці діждалися спершу частинного здійснення і стали писаним правом. А про те се не перешкодило їх пізнійшому відкликанню, о скільки вони не остали мертвою буквою закона, подібно як в Румунії і в Литві.

Пресові комунікати Українців голосять без впину про знущання над їх земляками з боку польських властей. Сі останні бажають очевидно приготовити терен до кольонізації краю польським елементом, елементом чисельно слабшим в порівнанию з Українцями, які творять 64 проц. населення і 670.000 Жидів, замешкалих переважно по містах.

Можна сказати напевно, що ніде, ні по містах, ні по селах, Поляки не є більшістю. У Львові який є мов польським островом, є 77.000 Жидів на 220.000 мешканців, з котрих лиш частина є польською. Є річю незрозумілою, що в таких обставинах Поляки не стараються приєднати собі бодай Жидів, яких доля має бути ще тяжша від долі українського населення.

Під давним, та знеславленим австрійським режімом, непорозуміння народів, що жили поруч себе, не мали так острого характеру, як тепер.

В передбаченню близького рішення Антанти, виринає серед Поляків нова тенденція. Соціялістична партія силкується довести до порозуміння з Українцями і поставила дотичне внесення у варшавськім соймі.

Між Українцями працює над приготованням шляху до компромісу п. Ганкевич, особистий приятель Дашинського. Подібний напрям слідний також серед давних русофілів. Польську пропаґанду видко рівнож в деяких українських кругах у Львові. Поети Яцків Твердохліб приєднані наглядно до польонофільського напрямку, що його заступає „Рідний Край“.

У Відні, провізоричнім осідку галицько-українського правительства, на чолі польонофільської орґанізації і її часопису має стояти п. Козакевич. Західні кабінети є надто розумні, щоби не здати собі справи з сего, що коли бяжати на будуче польсько-російського зближення, то треба усунути перепону, якою може стати питання Східної Галичини, — і се є причиною зміни польської політики з останніх часів супроти Українців.

Ся політика не є новиною. Вона зачалася ще тоді, коли Галичиною управляли польські намісники, іменовані центральним віденським урядом, котрі попирали на переміну то Українців, то русофілів. Не так то ще давно польські кандидати старалися приєднувати собі також голоси Жидів, які творять по багатьох містах більшість населення і держать у великій части в своїх руках галицьку торговлю і промисл; тим чином вони є поважним посередником між українським селянином і польським поміщиком.

З оглядів політичного опортунізму питання Сх. Галичини счеркнено з програми ґенуенської конференції. Мимо сего однак Союз Народів і Найвища Рада будуть мусіли небавом підняти се питання на ново і признати, що його розвязка повинна числитися з положенням галицьких Жидів!

„L'Action Française“ з 21. VI. містить з приводу парляментарної дебати про реформу середнього шкільництва полємічну статтю на тему конфесійних шкіл і критикує мимоходом постанови версайльського договору про охорону релігійних і національних меншостей в Польщі і Румунії. На думку автора статті (Карла Моррос, теоретика французького роялізму, який кандидує саме на члена французької Академії безсмертних) головною причиною розбору Польщі була її безмежна лагідність(?) супроти релігійних і національних меншостей.

„Послѣднія Новости“ з 23. VI. містять телеґраму зі Львова про русофільський зїзд, який мав виказати сильну антипольську тенденцію і який закрила польська поліція підчас реферату про державноправне становище Східної Галичини, а саме, коли бесідник згадав, що Галичина находиться під польською окупацією.

„L'Humanité“ з 23. VI. обжалює в редакційній статті за реакційність і послугу правительству польську соціялістичну партію, з нагоди одної статті „Роботніка“, в якій одобрюється політику Поанкаре.

Платіть партійний податок!!! Присилайте на адресу! „Краєвий Союз Кредитовий“ у Львові, Ринок 10., вкл. кн. ч. 5.000. Жертводавці понище 500 мп. будуть оголошені поіменно!!

З польських справ.

Польща знову без уряду.

Після переведення дискусії над експозе Слівіньского, в якій польський сойм поділився на два непримиримі табори — лівицю і правицю, приступлено до голосування над резолюцією Н. П. Р. яка звучала: „Сойм не приймає до відома декларації президента міністрів п. Слівіньского і відмовляє урядови довіря“. Резолюцію принято 201 голосами проти 195. Супроти такого результату голосування, Слівіньскі переслав на руки Пілсудского просьбу о димісію, яку той приняв. Пілсудскі звернувся до сойму з запитом, чи сойм бажає собі скористати з його ініціятиви в справі утворення нового кабінету.

Засуд на Домбаля.

Польського комуністичного посла Домбаля засуджено за протидержавну пропаґанду на 6 літ тяжкої тюрми.

Присилайте жертви на будову памятника ІВАНА ФРАНКА до Краєвого Союза Кредитового Львів, Ринок 10., ч. вкл. кн. 40.000.

Совітська Росія.

Картина з Москви.

Кореспондент „Русспресс-а“ в листі з Москви пише:

Останній раз був я в Москві дуже давно, ще в 1918. р. Тоді вона переживала період умирання. Тепер вона оживає, одначе це життя похоже дуже на життя трупячих черваків, що повзають по розложенім гною. Це черваки, які мусять згинути, коли труп зовсім зігниє.

В Москві можна бачити магазини з ікрою і бананами, футрами і брилянтами, образами і килимами. Це все — дарунок побідженої Росії її власникам.

Нечувані реквізиції цього року оживили Москву. Тут звезено хліб, відобраний селянам, котрі тепер вмирають з голоду, тут царства НЕП-а — підряди, концесії, аренди, наряди, розрішення і взятка, взятка без міри і числа. Вкінці... „яр“ з бутелькою коняку за 20 міліонів рублів, шампани за 15—20 міліонів і пяна орда все продаючих будівни них нового життя.

Через Москву перекочуються останки російського золота, яке наркомфін скуповує по всій Росії, а помгол грабить по всіх церквах. Через Москву йдуть за границю останні рештки російської старини і мистецтва. Все те йде не на користь голодуючих, також не на користь державного пролетаріяту, а розходиться по „Ярам“, по шантанам, по кишеням можновладців Росії.

Так живе Москва. Сюди як воронння на стерво злетілися всі, для кого продажа всего, що можна і чого не можна продавати була щіллю життя.

Продають царські корони.

По донесенням з Москви, большевики рішили продати за границею усі царські корони. Вони надіються, що одержать за ці корони 700 міліонів рублів в золоті.

Грецька місія до сов. Росії.

„Таймс“ довідуються, що грецький уряд висилає до сов. Росії місію допомоги голодуючим. Ця місія має також зайнятися підготованням до відновлення торговельних і дипльоматичних зносин поміж Грецією і совітами.

Большевики зброяться.

Шведські часописи пишуть, що совітський уряд закупив в Швеції 500.000 крісів. Ці кріси находяться під цю пору в Голяндії і мають бути перевезені до сов. Росії.

Червона фльота.

В Москві відбувся перший випуск червоних командантів фльоти. (Рпр.)

Совітські гроші.

Совнарком рішив випустити нові грошеві знаки по 5 і 10 міліонів рублів. (Рпр.)

Повстання.

„Правда“ (ч. 137) доносить, що в Сапожському повіті, Рязанської губернії розпочав свою діяльність повстанчий відділ. На чолі цього відділу має стояти місцевий поміщик.

З Москви подають, що під Ставрополем піддався большевикам отаман повстанчого відділу Жерденев, виступаючий під с-ерівськими кличами. (Рпр.)

Недовіря до Чічеріна.

Д Ревеля наспіла звістка, що відмову В. Ц. И. К. в справі затвердження совітсько-італійського торговельного договору прийняв Чічерін як заяву недовіря.

Нові арештовання.

В Москві переведено нові арештовання в звязку з процесом с-ерів. Арештовано 100 соц. демократів і соц. революціонерів. (ПАТ).

Новий декрет в справі хрещення дітей.

Нова управа православної церкви видала декрет про хрещення дітей, на основі якого діти можуть приймати хрещення щойно після скінчення 18 літ і на їх власне домагання. (ПАТ).

РІЖНІ ВІСТИ.

Стан здоровля Гардена.

„Н. Фр. Пр.“ доносить з Берліна: Стан здоровля Гардена вдоволяючий. До тепер не зайшли ніякі комплікації. Стверджено, що коли Гарден впав, нападаючі копали його ногами.

Німеччина не в силі заплатити найблищої рати.

Надзвичайний курс доляра в Берліні, є преметом загальної дискусії. Уряд дає до зрозуміння, що не буде в силі заплатити найблищої місячної рати репараційного довгу.

Засуд вбивців Набокова.

Суд присяжних в Берліні видав присуд на бувших царських офіцирів Шабельського і Таборецького, що перевели замах на Мілюкова і вбили сенатора Набокова. Шабельського засуджено на 14, а Таборецького на 12 літ тюрми.

Австрійсько-польський торговельний договір.

„Н. 8-Ур Бл.“ доносить з Відня, що дня 6. с. м. відбулися там останні засідання в справі заключення австрійсько-польського торговельного договору.

Опрацьовано спільний проєкт договору. Австрійська делеґація застерегла собі апробату свойого уряду щодо деяких точок. Договір оперто на основі як найбільшого упривілейовання. Австрія дістане між иншим всі митні полекші, які має Франція. Що до деяких точок, Австрія зреклася привілеїв. На жадання польської делеґації, влучено до договору клявзулю, що торкається справи нострифікації товариств.

Внутрішна позичка в Австрії.

Австрійський міністер фінансів Сежер говорив на засіданню національної ради про внутрішню позичку, що має принести 400 міліярдів, із чого припадає на земельну власність 200 міліярдір а решта на движимий капітал і на недвижиму міську власність.

Роземний суд.

Урядово доносять з Відня, що прибув там урядово визначений через голяндську королеву, на просьбу австрійського і угорського урядів, роземний суддя д-р Альфред Ціммерман, бурмістр Роттердаму. Як відомо має він видати присуд в спірній справі між Австрією і Угорщиною. Роземний суд вже складено. Зі сторони Австрії входить там б. міністер д-р Райш, зі сторони Угорщини б. ґубернатор Поповіч.

Залізнича конференція в Ризі.

В Ризі закінчено на днях зал.-дор. конференцію і підписано умову що до прямого зал.-дорожного получення через балтійські держави між сов. Росією і Німеччиною.

Забурення в Німеччині.

З Гановеру доносять: В Цікау в Саксонії прийшло до забурень получених з грабіжю середників поживи. Завязалися „місцеві ради“ які розвязано в дорозі договору з міською владою. Порядок удержує робітнича поліція і Райхсвер.

Льойд Джордж боїться німецької конкуренції.

Підчас приняття делеґації представників бавовняних підприємств, висказав Л. Джордж побоювання ізза спадку марки в Німеччині. Супроти цего, що плата німецьких робітників має бути обнижена о 50 % являється конечною річю видати зарядження в справі охорони перед конкуренцією.

Арештовання членів тайних орґанізацій.

„Н. Фр. Пр.“ доносить із Бреслява, що в звязи з слідством в справі тайних орґанізацій на Шлеску. арештовано в Бресляві усіх членів орґанізації „Консуль“ і більше членів инших тайних орґанізацій.

„Фрайгайт“ і „Роте Фане“.

ПАТ. доносить з Берліна, що „Фрайгайт“ і „Роте Фане“ вийшли на ново.

Гінденбурґ проти політ. вбивств.

З Гановеру доносять: Гінденбурґ оголосив в Гановері заяву, в якій осуджує політ. вбивства, яко такі, що загрожують спокійному розвиткови краю і яко злочин супроти тяжко недужої Німеччини.

Підвисшення нагороди за викриття вбийників Ратенава.

З Берліна доносять: Нагороду за викриття вбийників Ратенава підвисшено до 2 міл. марок.

Герберт Самуелі на авдієнції у Папи.

В звязку з обговорюваною тепер в Льондоні справою Палестини та справами мандату над св. місцями, прибув до Риму Герберт Самуелі анґлійський комісар в Палестині. Папа прийме його на осібній авдієнції.

Сканцер їде до Парижа.

ПАТ. доносить з Льондону: Італійський мін. Сканцер виїхав з Льондону і приїде в неділю до Парижа, де стрінеться з Поанкаре.

Мала надія на Гаґу.

Голова французької делеґації на конференції в Газі Альфан, розмовляючи зі заступником „Телеграфу“ висловився дуже песимістично про майбутні успіхи на конференції. Переговори ведуться вправді без поважнійших перепон, але буде, здається, дуже тяжко дійти з Москалями до порозуміння.

Замикання жидівських шкіл на Білорусі.

З Мінська доносять, що в цілій Білорусі позамикано жидівські конфез. школи. Учеників перенесено до совітських шкіл.

Горкій до Анатоля Франса.

„Вр. Альг. Цтг.“ доносить з Берліна, що М. Горкій вислав до Анатоля Франса лист, в котрому вказує, що суд над соц. революціонерами є явним приготуванням вбивства людей, котрі заслужилися для визволення російського народа. Лист кінчиться проханням інтервенювати у совітського правительства в користь обжалованих. Заразом М. Горкій вислав лист до Рикова, в якому каже, що коли розправа проти с-ерів покінчиться їх смертю, буде це обдумане вбивство. Прошу повідомити про цей мій погляд — каже Горкій — Троцького й инших. Я пересвідчений, що коли обжаловані будуть покарані смертю, це викличе моральну бльокаду Росії всіми соціялістами. (Кромі УСДП — зам. склад.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Російський монархістичний рух.

Прага (ПАТ.) „Пр. Тгт.“ доносить з Берліна: Наспіли тут цікаві подробиці про приготування до відновлення монархії в Росії. На чолі монархістичного руху стоїть в. кн. Микола, який зараз перебуває в Кан. В кругах рос. монархістів ждуть упадку совітського правительства з хвилею евентуального зникнення Леніна з поверхні, згл. повного його усунення від політичної акції. Догадуються, що на чолі монархістичного перевороту стане ґен. Брусілов, котрого вірність для совітів уже нераз піддавали сумніву. „Ню Йорк Герелд“ містить лист Брусілова, пересланий за посередництвом одної особи в. кн. Миколі. В листі цьому Брусілов описує траґічне положення Росії і каже, що в рядах червоної армії найшлися би елементи, схильні до переворотів. Передовсім більше ґарнізонів у схід. Росії перейшло би безпроволочно на сторону повстанців. Брусілов питається в. князя, чи в даному разі був би готов станути на чолі перевороту.

Париж (ПАТ.) Радіо. Зачувати, що російський монархіст Марков хоче оснувати в Парижі російське монархістичне пресове бюро і монархістичний часопис. Можливо, що „Новое Время“ перенесеться до Парижа.

Домашня війна в Ірляндії.

Париж (ПАТ.). Радіо. В кількох дільницях Дебліна відновилися боротьби. Бої йдуть також у ґрафстві Тіперері.

Ліфилд (ПАТ). Радіо. З Льондону доносять про великий бій на 80-кільометровому фронті, на південь від Дебліна. Правительственні війська відкинули републиканців. Здобуто Флітінґтен, де републиканці під проводом де Валєри ставили завзятий опір.

Ліфилд (ПАТ). Радіо. Каталь Бруґа, провідник повстанців у Дебліні, помер в шпитали наслідком ран, віднесених підчас боїв.

Положення в Німеччині.

Айльвезе (ПАТ). Берлінський орган независимих соціялістів „Фрайгайт“ пише: Положення в Німеччині так дуже загострилося, що ратунок принести може лише розвязання парляменту і розписання нових виборів. Комуністичний орґан „Роте Фане“ жадає проголошення ґен. страйку, для протиставлення буржуазному бльокови одноцілого робітничого фронту.

Гановер (ПАТ). Радіо. Заворушення і неспокої, які вибухли в поодиноких місцевостях Німеччини з нагоди републиканських маніфестацій, здавлено. Поліційні власти видали заборону маніфестацій і публичних зборів.

Число арештованих в справі вбивства Ратенава.

Відень (ПАТ) „Н. Фр. Пр.“ доносить з Берліна, що від хвилі вбивства Ратенава арештовано в звязи з цим кількасот осіб. Одначе подаване часописами число арештованих 750 є пересаджене.

Справа близького Сходу.

Льондон (ПАТ). Як зачувати, Сканцер має важадати від Поанкаре пересунення реченця конференції для справ бл. Сходу на конець липня.

Справа нападу на Гардена.

Берлін (ПАТ.) ВКБ. Як показується, арештований в Ольденбурзі книгар Альберт Ґрунц був головною пружиною нападу на Гардена. В звязи з цим замахом арештовано досі 30 осіб.

Рада С. Народів.

Париж (ПАТ.) „Пті журналь“ доносить, що Рада С. Народів збирається 19. ц. м. в Льондоні на сесію, котрої денний порядок м. и. обіймає справу нац. меншостей в Польщі, на Мадярщині і на Гор. Шлеську, справу нової границі між Австрією і Мадярщиною та міжнародного трибуналу.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** „Громадський Вістник“ ч. 112 з 5 липня 1922. сконфіскувала польська прокураторія за два місця вступної статті п. з. „Учительський зїзд“ і за один зворот в статті п. з. „З жіночого руху на еміґрації“ у „Жіночому Вістинку“ (51).

— **Учительський зїзд** радив в суботу і неділю в Народнім Домі. Велика саля Нар. Дому була виповнена по береги українським учительством. Точний звіт подамо ізза браку місця в черговому числі нашого часопису.

— **Заробіток для інвалідів.** Нам пишуть: Тяжко приходиться вам знайти заробіток для прожиття. Кооператива „Союз Українських Інвалідів“, котра поставила собі за ціль дати працю Українцям-інвалідам, увійшла в порозуміння зі „Спілкою Українських Кооператив Галичини“, котра збирає цілющі зілля для вивозу за границю. В нашім краю лічничого зілля доволі. Збирати зілля не тяжко і каліці. Взиваємо всіх інвалідів, щоби занялися збіркою зілля і сейчас звернулись до нас по близші пояснення, які зілля збирати. В той спосіб зможе кождий з вас при добрій волі і щирій праці заробити 4.000 — 15.000 мп. місячно. Старшини по селах повинні в першій мірі занятися зорґанізуванням такої збірки. Тож не тратьте даром часу а приступайте чим скорше до праці! — Союз Українських Інвалідів, Львів, Руська ч. 3/II п.

— **Фальшиві 500-марківки.** Оноді появилися у Львові фальшиві 500-маркові банкноти. Один такий банкнот заквестіонувала поліція у Малки Мільштайн на розі вулиць Станислава і Різницької.

— **„Uczył Marcin Marcha...“** Під таким наголовком „Газета Поранна“ з д. 9 липня пише: „В осени ряд литовських офіцерів удається до Чехословаччини, щоби відбути відповідні курси в чеських військових і інтендантських школах“.

— **Сезоновий поїзд до Ворохти.** Від 10 липня курсуватине щоденно сезоновий поїзд до Ворохти. Цей поїзд відїздитиме зі Станиславова о год. 6.20 рано, приїде через Коломию до Ворохти о год. 11.18, з Ворохти відїздитиме о год. 17.58, а в Станиславові буде о год. 23.10.

— **Таємничий випадок.** Оноді на залізничому шляху Львів — Стрий найдено трупа убитого чоловіка, мабуть робітника при секції консервації. Справців вбивства досі не відкрито.

— **Самовбийство з розпуки.** В пятницю вечером при вул. Клепарівській ч. 7 скочив з вікна II поверху 72-літний Бернард Мангайм і згинув на місци. Причиною вбивства були міліонові втрати на чорній біржі.

— **Анатоль Франс на індексі.** Ватикан помістив на індексі усі твори Анатоля Франса (ПАТ).

— **Смерть убийника жінок.** Берлінський убийник жінок Гроссман, обжалований за вбийство цілого ряду жінок повісився в своїй келії безпосередно перед судовою розправою.

— **Арештовання.** Студ. Л. Брилинського, котрого в четвер переведено з вул. Яховича до арештів при вул. Баторого, випущено в суботу по пол. на волю.

— **Жизнь за царя.** Ізвестія (ч. 139) пишуть, що журналісти Лебедев і Двиньский переробили для совітської сцени лібретто відомої опери Глінки „Жизнь за царя“. Перероблена опера під назвою „Іван Сусанін“ буде виставлена на сцені Маріїнського театру.

— **Пригадується П.Т. довжникам, які побирали в часі безробіття в 1919 р.** векслеві позички, щоби негайно сплатили ті позички в касі Земельного Банку Гіпотечного у Львові ул. Підваля 7, не ждучи на дальші візвання або оповіщування на вивищ довжників в часописах. Перша серія позвів вже внесена до суду, а дальші позви вноситься постепенно до суду без попередного оповіщення довжників і ручетелів в часописях. Коли довжники зараз заплатять довг, охороняться ще від незвичайно великих коштів (непропорціонально великих), які на них спадають. II 1—3

Курс грошей.

Курси заграничних валют. Львівська неофіціяльна біржа нотувала дня 8. липня: американські доляри 5220—5310, одинки і двійки 5.210·—4755, канад. доляри 4.770—4.775, одинки і двійки 4.660—4.665, нім. марки 11·25—11·35, сотки 11·00—11·10, дрібні 10.80—11·00, леї 27·50—28·20, дрібні 26·50—27·20, чеські корони 105·00—106·00, дрібні 100·00 до 104·00, австрійські тисячки новійшої емісії 650—720, старшої емісії 1600—1700, сотки новійшої емісії 60·00—65·00, стар. емісії 160·00 — 165·00, 50-коронівки 35·00—45·00, 20-коронівки 25—30, 10-коронівки 12—15, 1-ки і 2-ки 0·40—0·50, цар. рублі 5-сотки 165—175, сотки 155—175 25-рубл. 1·50—1·70, 10-ки рубл. 1·35—1·40, решта дрібних 0·70—0.85, думські тисячки 24·00—32·00, думські 250-рубл. 1500, до 24·00. карбованці 1·00—2·85. гривни 4·00—8·00, франц. франки 410—425, фунти штер: 21.500—22·800, шв. франки 880—930. Золото: 20-кор. 20.200—20.600, 20-франківки 19.500—19.800, 20-марківки 22·300—22·600, фунти шт. 17·200—18.500, 10-рубл. 25.000—25.300, дол. 5.200—5.250. Срібло: Австр. корони 430—432, 5-кор. 2200—2280, фльорени 1120—1140, рублі 1.800—1.810, копійки 8·80—9·20, амер. доляри 4600—4.620, половинки і чвертки 4.450—4.500, кан. дол. 4.400—4.450, дрібні 4.200—4.250, леї 422—430.

ЖЕРТВИ

Рідна Школа:

Е. Коблянський 200, Я. Олексюк 100, В. Микитин 500, К. Н. Добровляни 1000, Н. Дідач 200, І. Тимишин 3000, В. Бокало 1000, І. Сопелюк 500, А. Сопелюк 100, П. Саламаха 100, І. Швець 200, М. Рокіцький 100, д-р С. Мудрецький 1000, о. Й. Пелехатий 150, інж. Д. Бурачинський 500, „Гуцульська Єдність“ Красноїла 500, Ю. Микитюк 700, А. Цар 200, о. М. Дуцько 100, С. Фок 100, д-р М. Бабюк 1800, о. Рожанковський 500, І. Закалюк 500, М. Мосур 200, С. Рижак 100, чит. „Просвіти“ Сущин 450, П. Маохевка 100, о. М. Стецишин 200, Д. Жук 100, М. Гординська 200, філія „Просвіти“ Берестечко 1300, В. Домашевський 200, Й. Сапіга 200, о. В. Гулко 500, Д. Зиблікевич 200, о. В. Чернецький 100, о. І. Тимчук 500, Зиновій К. 200, чит. „Просвіти“ Кошляки 1540, М. Шеремета 100, о. М. Бачинський 200, О. Нагірний 1000, Е. Огоновський 300, чит. „Просвіти“ Гусаків 1000, В. Куціль 1000, Й. Кондрацький 500, І. Бутрин 300, о. Д. Сенківський 200·68, Г. Грецак 100, о. А. Миколаєвич 500, П. Матійців 100, Г. Матійців 70, о. С. Штіцер 100, В. Зарівний 300, громада Висоцко 343, Г. Лисий 200, о. д-р В. Бабин 150, С. Ліско 500, Ф. Дикий 200, О. Гіліовата 100, д-р Кекало 120, д-р Й. Стафіняк 3000, Ф. Волчук 3200, зб. М. Плакса 250, д-р Д. Мудрецький 200, П. Замора 100, І. Кривяк 300, о. В. Лаврецький 500, М. Тивоньчук 250, о. Ю. Гранківський 300, М. Шафран 200, М. Давидович 200, І. Лучишин 200. о. С. Саврій 100.

Голодній Україні

вложили в Краєвім Союзі Кредитовім на вкл. кн. 6.544 в мп.:

1.700 Ілля Андрейчук Львів, 1600 уряд парохіяльний Липа, по 1.500 Олександер Коссик Львів, Теофіль Макух Львів, 1480 Ів кляса філії українсько нім. Львів (додаток), по 1.200 Волод. Брик Львів, А. Халупський Львів, по 1.000 Мих. Левицький Павлокома, Зофія Сосенко Конюхи, Емануїл Лаврівський Любачів, о. Евст. Гордійчук Залуче, Осип Галібей учит. Мєхів, Олена і Стефанія Кучабські Щирець, інж. Олекс. Комаринський Комарно, Зофія Комаринська Комарно, Казимира Старецька Піски, Карло Бокс Жи—, Микола Іськів Улянів, о. Вол. Склепкович Залізці, Іван Сухінський Переволочна, Анна Папроцька Переволочна, Володислав Нанасси Угринківці, Волод. Петрик, Освєнцім, о. Василь Григорчук Рожнів, Федір Книш Рожнів, Мих. Кібальський Сянок, Мих. Гривняк Сянок, Мечислав Волянський Сянок, А. Юревич Пільзно, С. Стефанович Пільзно, гр.-кат. уряд. парох. Орава, Семен Волощак секр. скарб. Буск, суд. Юркевич Буск, Осип Котович Отинія, Анна Павлусевич Струтин вижний, шкільні діти Струтина вижного, о. Мих. Клюк Зарудці, Лев Данилюк Ходорів, Стрільбицька Збараж, Ольга Посацька Підмихайле, по 1.000 зі Львова: Іван Ігнат, радник Роман Сосновський, радник Маріян Онишкевич, рад. Зенон Лукавецький, Олекс. Сопотницький, о. Олекс. Ковальський, Іванна Федецька, проф. Мих. Возняк, Лідія Ігнатівна з приводу 4-літних своїх уродин, п. р. Кижик неприняний гонорар, Вас. Решетилович, М. Климко, Лев Зандберг, Текля Гарасимівна, Н. Н., М Сушко, Ст. Стрілецький, Маріян Галечко, Волод. Стоцький, по 500 Катря Шавель Львів, Петро Бонк Зимна вода, Марія Филипович Львів, Сильвестер Скавинський Полянка, Лев Кисілевський Освєнцім, Іван Жарський Освєнцім, Л. Цегельський Пільзно, Петро Винників Підкамінь. На вклад. книж. ч. 6550 в Краєвім Союзі Кред. у Львові зложено: 50.000 мп. Краєвий Союз Кредитовий Львів, 19.500 Персонал Кр. С. Кред. (Поіменний спис був оголошений), 6.000 Секція Студентського Союза в Калуши, 5.000 п.п. Юліян і Леоніда Січинські Львів, 4.000 Д-р Вахнянин Мирон, 3.000 проф. Михайло Рибачек Львів, 1.500 Петро Сосенко. Разом 89 000 мп. — Войнилів: 4.000 мп. Дурбак Олекса, 2.000 Д-р Стефанович Роман, Стефанович Наталія, Самотовка Ів., 1.000 Дурбак А., Гречух Ф.. Белей Я., Попович П., Шевчук А.. 500 Тавуцький Ів., Белей Г., Зєлик В., Зєлик Ю., Гречух Д., Лаврій Ів. Стефана, Іваницький Ів., Дурбак М., Дуркало Ю., Белей Ф., Просимяк М., Дурбак Вас., Самотовка П., Федюшка П., Дурбак Н., Дуркало П., Дурбак Т., Сметанський Вас., Сметанський Теодор, 400 Андрій Мартинюк, 300 Савка Мик., Лавро Сорока, 200 Гречух Варвара, Лаврій Мих., Белей Прокіп, Гречух Ф., Гречух В., Колодніцька А., Лучка Дм., Дечаківський Дм., Борисик Марія, Белей Он. Пристай П., Андрусів Дм., Гаджаровський Юр., Семань Фіґель, Кусень Іван, Кусень Степан, Кусень Панько, 100 Зєлик Максим, Винник Ів., Дуркало Т., Гонська М., Свіжевська Анна, Гречух Степан, Тимків Дм. Грозовський Ол., Кусень Гр., Гошовський Т., Король Ю., Баранівський Мих., Павлуш, Маланчук Дм., Король Ів., Дурбак Ів., Бачинський Мик., Кусень Дан., Мандзій Іван, Белей Ів., Луцик Дм., Просимяк Ів., 140 Мушак Атанас, 120 Баранівська Палагна, 1.000 Іван Голишівський. Пов. Камінка струм. громада Милятин старий: зложили по 2.000 мп. о. Ізидор Зельський, Стоваришеннє госп. „Буг“. 1.000 Церков. Мороз Теод., Стадник Гр., Мартинів Гарасим, Кремінь Іван, 800 Білоус Ол., 600 Степанина Ст., Василина Ол., Шевчук Микита, Шевців Т., 500 Жук Осип, Мороз А. Петришин П., Яремко А., Левків А., Тимчишин А., 400 Шевців Ів., Кіт В., Василина С., Кіт М., Цепух Т., 340 Федик Гн., Коус М., Мадієра К., Шевчук Ст., 300 Квасний Я., 252 Петришин Ф., 200 Василина Р., Грицьковський А., Кремінь А., Рачкевич П., Комендовський М., Мадієра Т., Березовський Гр., Демський М., 500 Мартинів О., Новосад А., Кіш Максим, 180 Левків М., Палій Он. Буртин, 170 Кучаба В., 162 Н. Н., 154 Слівінський М., Романишин Е., 144 Кіт Ю., Олійник А., 126 Сікорський Т., 117 Вітинська, 108 Шевчук М., Шевчук Т. Всі инші зложили менше як по 100 мп., по ґарцеви збіжа зложили: Боднар Ів., Шевців Петро, Стадник М., Ступір Іван і Андрій, Шевців В., Петришин М., Матвіїв М., Федик Гр., Орач П., Луців І., Маґера І., Голубович, Кіт Мик. Всі инші менше як по ґарцеви. Зібрано в грошах 25.371 мп. Пов. Сколе зібрано в церкві 32.798, збірка пані Терлецької 15 000, збірка п. Івана Гребеняка 9.700, збірка п. Катрі Заяцівної 5.000, п. радник Добрянський 2.000, о. Мосора 1.102, Марків Волод. 1.000, Федорика Андр., 1.000, Федорович Ів. 1.000, Паращак Федір 500, Учениці женської школи 500, Бандурович Петро 400. Разом 70.000 мп.

Спис

стрільців та інтернованих У. Г. А. похованих на львівському кладовищи.

Великий цвинтар.

(Число поміщене побіч назвиска означає число могили.)

(Продовження.)

Павловський Н. 553, Падлецький Федь 260, Палєїнко Дмитро 294, Панас Стефан 372, Панек Михайло 40, Панчівський Теодор 418, Панчишин Ілько 221, Параван Яким 242, Парей Петро 289, Пастовий Андрій 351, Пастушок Гриць 300, Паскевич Іван 7, Паньків Мартин 122, Пахер Михайло 170, Пергун Андрій 445, Пепех Гринько 439, Петринів Стефан 567, Петричко Михайло 455, Перепелець Іван 100, Пехлєчук Гринь 50, Печар Гарасим 149, Пільчук Семко 398, Піжор Стефан 47, Питель Олекса 358, Погорілець Андрій 552, Помаранський Михайло 12 Попович Климко 283, Приняк Яків 258, Пристрофа Тимотей 190, Продачук Яким 165, Процайло Гриць 161, Проць Іван 471, Процюк Павло 185, Пулавський Гриць 428, Пулєніч Стефан 309, Пташний Микола 252, Пшик Теодор 115, Ракус Іван 149, Рипутай Іван 393, Роздольський Богдан 14, Романек Василь 212, Романів Гриць 25, Романишин Олександер 458, Росан Ілько 353, Росохевич Гриць 355, Ружицький Олекса інт. 141, Рудницький Михайло інт. 224, Савчин Василь 136, Савчук Михайло 43, Садляк Петро 70, Салянек Мих. 302, Сарновський Мих. 436, Сараха П. 206, Семенюк Л. 173, Семенюк П. 497, Сирота Гнат 546, Сирота Фр. 547, Сіґар Б. 202, Сковронський М. 183, Скопач Пав. 470, Скоропав В. 364, Скумалюк Дм. 477, Сливка Ф. 171, Слободян П. інт. 146, Слоньовський Волод. 271, Слюсарчук Вас. 83, Смагита Гринь 502, Смерека Гриць 32, Смик Іван 422, Снємик Мих. 204, Соколян Ол. 207, Солонинка Іл. 530, Соттис Ол. 55, Сорока О. 226, Стадник М. 395 Стасько Пав. інт. 286.

(Продовження буде).

ОПОВІСТКИ.

До кандидатів духовного стану. Ті кандидати духовного стану, що задумують в найблищім речинци прийняти св. Тайну Священства, мають по внесенню подання, зголоситися в духовнім семінари у Львові дня 18. липня 1922 о год. 10. перед полуднем, де піддадуться іспитови з богословських предметів. Тоді також повідомиться про речинець рукополагання. — Від Митрополичого Ординаріяту у Львові дня 6. липня 1922 року.

Видає і за редакцію відповідає Олекса Кузьма

З друкарні Спілки „Діло“

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA KUL